

การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงาน
ภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรโควิด-19 ของรัฐบาล
The perception of the tourism activities and personal hygiene safety
affecting tourism motives in Bangkok working-age groups after the
government's epidemic prevention of the COVID-19

ชัชวาลย์ เช้ากระจำง

สาขาการเงินและการธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบบทความ

Chatchawan Chaokrajang

E-mail: cchatchawan11@gmail.com

Faculty of Business Administration in Accounting Ramkhamhaeng University

Corresponding Author

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสำรวจการรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานคร (2) เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของการรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล ที่มีต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรโควิดของรัฐบาล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสอบถาม ซึ่งได้ทำการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 ตัวอย่างจำนวน 204 คน เลือกรandomแบบสะดวก สถิติที่ใช้ประกอบสถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ ทั้งนี้การทดสอบสมมติฐานทำที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี ระดับรายได้ที่อยู่อยู่ที่ 15,000 – 25,000 บาท นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเป็น พนักงานเอกชนมากที่สุด และพบว่าการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัย

ด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลมีผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล และผลการศึกษาดังกล่าวยังเป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานที่เสนอไว้ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

คำสำคัญ: การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยว; ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล; แรงจูงใจในการท่องเที่ยว

ABSTRACT

The research aimed to (1) explore working-age groups opinions toward the perceived of the needs for tourism activities personal hygiene safety and Incentives for tourism (2) analyze the effect of working-age groups on received needs for tourism activities and personal hygiene safety to motives to travel in Bangkok working-age groups after the government's implementation of the COVID-19 epidemic prevention. The tool used for data collection was a questionnaire which was examined by a qualified person and the confidence value was 0.89. The 204 sample was randomly by using chosen a convenient random sampling method. The statistics as the descriptive statistics consisted of frequency, percentage, mean, standard deviation. In addition the inferential statistics was the multiple regression analysis; The hypothesis testing was proved at the statistical significance level of 0.05.

The study found that most of respondents were female with age, Age between 21-30, years holding of study with a bachelor's degree income level was 15,000 - 25,000 baht. Most respondents were private employees. It was also for that perceived needs for tourism activities, and safety in personal hygiene affected on Tourism motives to travel in Bangkok province of working-age groups after the government's implementation of the COVID epidemic prevention and the results of the study were consistent with the hypotheses proposed at a statistically significant level of 0.05

Keyword: The perception of the tourism activities, personal hygiene safety affecting tourism motives, government's epidemic prevention of the COVID-19

บทนำ

สถานการณ์เกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังมาตรการการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาลและความต้องการที่จะฟื้นฟูการท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครเนื่องจากการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา ทำให้แรงจูงใจในการเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนวัยทำงานทำงานการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครลดลงอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากรัฐบาลมีการสั่งปิดประเทศเพื่อที่จะลดอัตราการแพร่เชื้อของโรคโควิด-19 รัฐบาลจะต้องมีมาตรการการป้องกันการติดเชื้อเพื่อสร้างมาตรฐานในการท่องเที่ยวและมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการร่วมงานกับภาคเอกชนในการจัดหาโปรโมชั่นต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับมาเฟื่องฟูอีกครั้ง ภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาลทำให้ส่งผลต่อการรับรู้ถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น โดยในปัจจุบันมีมาตรการการป้องกันการแพร่เชื้อของโรคโควิด-19 หลากหลายรูปแบบ เช่น การสวมหน้ากากอนามัย การใช้แอลกอฮอล์ล้างมือ และการล้างมือให้สะอาด มีผลทำให้การท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครมีจำนวนลดลงอย่างมาก การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อต้องการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มคนวัยทำงานภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาลที่ส่งผลต่อการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล อย่างไรก็ตามสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ นั้นมุ่งเน้นที่จะมีมาตรการการคัดกรองคนเข้าออกเพื่อป้องกันเชื้อโรคโควิด-19 ซึ่งส่งผลให้ประชาชนที่เดินทางไปท่องเที่ยวมีความมั่นใจในสถานที่นั้นๆ โดยรัฐบาลมีกฎหมายออกมาเรื่องการเว้นระยะห่างในแต่ละพื้นที่ การสวมหน้ากากเข้าชมสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงการมีเจลแอลกอฮอล์ไว้รองรับนักท่องเที่ยวต่าง ๆ สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยว จังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ของรัฐบาลที่จะนำไปสู่การพัฒนามาตรการการป้องกันโรคโควิด-19 ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจความรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล
2. เพื่อวิเคราะห์อิทธิพลของความรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อ การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล ที่มีต่อ แรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังจากใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยว ส่งผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล
2. อิทธิพลระหว่างความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล มีผลกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชากรคนวัยทำงานในกรุงเทพมหานคร จำนวน 204 คน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ เป็นการศึกษาการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยว ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล
3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ คือ การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและ ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล
 - 3.2 ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับความคิดเห็นของประชากรในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อเรื่องการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล
2. ทำให้ทราบถึงอิทธิพลของการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาลในทางปฏิบัติผลการศึกษาในเรื่องเดียวสามารถถูกนำไปใช้ในทางการปฏิบัติ ดังนี้
 1. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจ ได้แก่เรื่องต่อไปนี้
 - 1.1 ผู้ประกอบการโรงแรมจะมีรายได้จากนักท่องเที่ยวเข้ามาใช้บริการเพิ่มมากขึ้น
 - 1.2 ผู้ประกอบการร้านอาหารจะได้รับประโยชน์เมื่อมีการรณรงค์ให้เที่ยวในกรุงเทพมหานครเพิ่มขึ้นนักท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นและมีรายได้จากนักท่องเที่ยวเข้ามารับประทานอาหารที่ร้านเพิ่มขึ้น

2. กลุ่มนักวิชาการ ได้แก่เรื่องต่อไปนี้

2.1 กระทรวงสาธารณสุขจะมีบทบาทหน้าที่ในการรณรงค์เกี่ยวกับการรักษาความสะอาด ทำให้สถานที่ต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครน่าเที่ยวมากยิ่งขึ้น

2.2 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหาแนวทางกระตุ้นการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครเพื่อจูงใจให้คนมาเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มมากขึ้น

3. กลุ่มบุคคลทั่วไป ได้แก่เรื่องต่อไปนี้

3.1 นักท่องเที่ยวต่างชาติ อิทธิพลต่อการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครเป็นอย่างมาก เนื่องจากกรุงเทพมหานครเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับต้น ๆ ของโลกที่ชาวต่างชาติอยากจะเข้ามาสัมผัสความสวยงามของวัดต่าง ๆ และถนนข้าวสารซึ่งเป็นศูนย์รวมของชาวต่างชาติที่จะเข้ามาที่เมืองไทย

3.2 ผู้สูงอายุ เป็นกลุ่มที่มีกำลังในการท่องเที่ยวและมีเวลาพอมากกว่าวัยทำงานซึ่งในยุคสมัยนี้ต่อไปจะเป็นยุคของผู้สูงอายุที่จะมีเพิ่มมากขึ้นในอนาคต

บททวนวรรณกรรม

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

กิจกรรมการท่องเที่ยว

เทิดชาย ช่วยบำรุง (2552) กล่าวว่ากิจกรรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยว (Activities) หมายถึง ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวที่ถูกสร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้นนอกเหนือจากการไปเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้น โดยรูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปตามประเภทของแต่ละแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ กิจกรรมเที่ยวทางธรรมชาติ เช่นการเดินป่า การนั่งช้าง การดูนก ฯลฯ กิจกรรมการท่องเที่ยว เช่น การดำน้ำ การตกปลา เป็นต้น

บุษบา สิทธิการ และสิริวัฒนา ไจมา (2552) กิจกรรมการท่องเที่ยว(Activities) ได้แก่ กิจกรรมประเพณีและเทศกาลที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะแต่ละท้องถิ่นทั้งกิจกรรม ทั้งกิจกรรมขนาดใหญ่และกิจกรรมขนาดเล็กมีกำหนดการและการควบคุมการจัดกิจให้มีความเหมาะสม และปลอดภัย เช่นกิจกรรมดำน้ำ ล่องเรือแคนู เทศกาลดอกไม้บาน เทศกาลอาหารและการประกวดแข่งขันต่าง ๆ เป็นต้น

Pike Steven (2008) กิจกรรม (Activities) นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เช่นกัน ในยุคปัจจุบันซึ่ง การท่องเที่ยวมิได้หมายเพียงแค่การเดินทางไปชมโบราณสถาน อนุสาวรีย์ ความงดงามของป่าไม้ ธรรมชาติ หากมีความสำคัญสำหรับผู้มาเยือน คือ การได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่างๆ อาทิ เช่น การเดินป่า เพื่อศึกษาระบบนิเวศเส้นศูนย์สูตรในป่าดิบชื้น การล่องแก่งในแม่น้ำของท้องถิ่น การปีนหน้าผา การดำน้ำรูปแบบ Scuba Diving การพายเรือแคนู บริเวณป่าชายเลน การตกหมึกในทะเลลึก ตลอดจนการร่วมทำกิจกรรมกับชุมชนท้องถิ่น เช่นการไถนา

การดำนา การเกี่ยวข้าว การร่วมพิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมทั้งหมดจะเป็นประสบการณ์ที่อยู่ในความทรงจำของนักท่องเที่ยวและกิจกรรมดังกล่าวมักก่อให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น

ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล

องค์การอนามัยโลก (WHO: World Health Organization) ได้ให้คำนิยามคำว่า สุขภาพในความหมายกว้างขึ้นว่า สุขภาพ หมายถึง สุขภาวะที่สมบูรณ์ทั้งทางกาย ทางจิตและทางสังคมและได้ให้ความหมายของคำว่า สุขภาพ ไว้ในธรรมนูญขององค์การอนามัยโลกเมื่อ ปี ค.ศ. 1948 ไว้ดังนี้ “สุขภาพ หมายถึง สภาวะแห่ง ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ รวมถึงการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข”

กรมอนามัย (2548) สุขภาพ หมายถึง ความสมบูรณ์ของร่างกายและจิตใจ รวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม ด้วยดี ส่วนคำว่าอนามัย หมายถึง ความไม่มีโรค

ประภาพร ไตรนิรันดร (2552) สุขภาวะ หมายถึง ภาวะแห่งความสุขอันสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย ทางใจ ทางสังคม และ ทางจิตวิญญาณ ซึ่งสุขภาพทางกาย หมายถึง ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง คล่องแคล่ว มีกำลังไม่เป็นโรค ไม่พิการ อวัยวะต่างๆ อยู่ในสภาพที่ดี มีความแข็งแรงสมบูรณ์ ทำงานได้ตามปกติ มีประสิทธิภาพสุขภาพทางใจ หมายถึง จิตใจที่มีความสุข ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ทำจิตใจให้เบิกบาน มีสติ มีสมาธิ มีปัญญา สุขภาพทางสังคม หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่สามารถปรับตัวให้อยู่ใน สังคมแห่งตนได้อย่างดี และมีความสุข การอยู่ร่วมกันด้วยดี มีครอบครัวที่อบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง สังคม มีความยุติธรรม มีความเสมอภาค มีความภราดรภาพ มีสันติภาพ สุขภาวะทางจิตวิญญาณ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขในจิตใจที่เกิดขึ้นเมื่อทำความดีหรือจิตสัมผัสที่มีคุณค่าสูงส่ง หรือสิ่งสูงสุด เช่น การเสียสละ

ณัฐริณีย์ พิมเสน (2553) และ กฤตธัช มุมลา (2557) ได้สรุปความหมายของ สุขอนามัยไว้ในทำนองเดียวกัน คือ การที่รู้จักบำรุงรักษาดูแลร่างกาย จิตใจให้มีชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ สุข สุขภาพเป็นรากฐานที่สำคัญของชีวิตและได้เริ่มมาตั้งแต่ปฏิสนธิในครรภ์มารดา หลังจากนั้น สุขภาพก็ยังมีบทบาทสำคัญตลอดชีวิตของคน คนที่มีสุขภาพไม่ดีขึ้น แม้จะให้การศึกษาอบรมพิเศษ อย่างไร ก็ไม่สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมั่นคงโดยเฉพาะนักเรียนที่สุขภาพไม่ดี แม้จะมีสติปัญญาสูงก็มี อาจใช้ให้เกิดประโยชน์ได้เท่าที่ควร

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2563) Amazing Thailand Safety and Health Administration (SHA) เป็นโครงการความร่วมมือ ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) และ กระทรวงสาธารณสุข โดยกรมควบคุมโรค กรมอนามัย กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ และหน่วยงานภาครัฐ และเอกชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการควบคุมโรค โดยนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้รับประสบการณ์ที่ดี มี ความสุข และมั่นใจในความปลอดภัยด้านสุขอนามัยจากสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวของประเทศไทย ทำให้นักท่องเที่ยวมีความสุขที่ได้เดินทาง

ท่องเที่ยวในประเทศไทยและมั่นใจในความปลอดภัยด้านสุขอนามัย เพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)โดยนำมาตราการความปลอดภัยด้านสาธารณสุขผนวกกับมาตรฐานการให้บริการ ที่มีคุณภาพของสถานประกอบการ เพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคไวรัส COVID-19และยกระดับมาตรฐานสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวของไทยจากการใช้สินค้าและบริการท่องเที่ยวในประเทศไทยSHA จึงเป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่เกิดจากมาตรการความปลอดภัย ด้านสาธารณสุขผนวกกับมาตรฐานการให้บริการที่มีคุณภาพในหลักการ สมาคมในอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวต่าง ๆ จะเป็นผู้ดำเนินการตรวจประเมิน SHA(Checklist) ตามมาตรการสาธารณสุขและ มาตรฐานการบริการที่ดีภายใต้การสนับสนุนของ ททท.

SHA เป็นมาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยเพื่อนักท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยว ดังนั้น การตรวจสอบสถานประกอบการ หรือกิจการที่ได้รับการอนุญาตให้เปิดบริการแล้ว การตรวจสอบ (Post Audit) จึงให้นักท่องเที่ยวหรือบริการเป็นสำคัญมีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อการ ปรับปรุงและพัฒนาต่อไป ผ่านระบบออนไลน์ที่ทาง ททท. (กรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย) ได้จัดทำขึ้น

แรงจูงใจในการท่องเที่ยว

ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งกำหนดโดยนักจิตวิทยา ชื่อ มาสโลว์ (Abraham Maslow) เป็นทฤษฎีการจูงใจที่มีการกล่าวขวัญอย่างแพร่หลายมาสโลว์มองว่าความต้องการของมนุษย์มีลักษณะเป็นลำดับขั้นจากระดับต่ำสุดไปยังระดับสูงสุดเมื่อความต้องการในระดับหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วมนุษย์ก็จะมีความต้องการอื่นในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งสามารถจำแนกความต้องการของมนุษย์ ดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เพื่อความอยู่รอด เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค อากาศ น้ำดื่ม การพักผ่อน เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Security or Safety Needs) เมื่อมนุษย์สามารถตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้แล้ว มนุษย์ก็จะเพิ่มความต้องการในระดับที่สูงขึ้นต่อไป เช่น ความต้องการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความต้องการความมั่นคงในชีวิตและหน้าที่การงาน

3. ความต้องการความผูกพันหรือการยอมรับ (ความต้องการทางสังคม) (Affiliation or Acceptance Needs) เป็นความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ เช่น ความต้องการให้และได้รับซึ่งความรัก ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ความต้องการได้รับการยอมรับ การต้องการได้รับความชื่นชมจากผู้อื่น เป็นต้น

4. ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) หรือ ความภาคภูมิใจในตนเองเป็นความต้องการการได้รับการยกย่อง นับถือ และสถานะจากสังคม เช่น ความต้องการได้รับความเคารพนับถือ ความต้องการมีความรู้ความสามารถ เป็นต้น

5. ความต้องการความสำเร็จ (Self-Actualization) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล เช่น ความต้องการที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ ความต้องการทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง เป็นต้น

ฉลองศรี พิมลสมพงศ์ (2544) กล่าวว่า แรงจูงใจทางการท่องเที่ยวของบุคคลมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง แรงจูงใจมีผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกันไปด้วย ความแตกต่างนี้เกิดจากอิทธิพลของปัจจัยต่อไปนี้

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล เป็นสาเหตุและเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเดินทาง เป็นแรงจูงใจ ทางด้านความต้องการพักผ่อนของบุคคล การรับรู้ทางด้านสถานที่ท่องเที่ยวการเรียนรู้จากประสบการณ์การท่องเที่ยว ความเชื่อในสถานการณ์ข้อมูลที่ได้เคยพบเห็น ทศนคติต่อจุดหมาย ปลายทางการท่องเที่ยว เป็นแรงจูงใจที่สำคัญ และมีอิทธิพลเชิงลึกต่อท่องเที่ยว

2. ปัจจัยอิทธิพลจากภายนอกที่เป็นปัจจัยที่สำคัญในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ได้แก่ ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย อายุ เพศ อาชีพ รายได้ระดับการศึกษา สภาพการทำงาน ลักษณะการบริโภคของครอบครัว ปัจจัยทางเศรษฐกิจในครัวเรือนและเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม วิถีชีวิต ระดับชั้น ทางสังคม ค่านิยม ปัจจัยทางกฎหมายระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการเดินทาง และปัจจัยทางเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์ต่อการติดต่อสื่อสาร และเป็นสารสนเทศ ปัจจัยเหล่านี้เข้ามามีอิทธิพล ต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคลในยุคโลกาภิวัตน์จึงมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทาง และ เลือกซื้อสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว

3. ปัจจัยที่มีรากฐานมาจากความต้องการจำเป็นของบุคคล เป็นปัจจัยที่เป็นความต้องการ จำเป็นทางด้านร่างกายและจิตใจของมนุษย์ทุกคน ตามทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) ที่กล่าวว่า มนุษย์มีลำดับขั้นของความต้องการจำเป็นอย่างต่อเนื่อง หากความต้องการขั้นต้นได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะต้องการในขั้นต่อไป ลำดับขั้นความต้องการจำเป็นเหล่านี้ได้แก่

3.1 ความต้องการจำเป็นเพื่อการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร น้ำ อากาศ เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และสุขอนามัย

3.2 ความต้องการจำเป็นในเรื่องความปลอดภัย การคุ้มครองให้พ้นจากอันตราย ได้รับการบริการที่ซื่อสัตย์

3.3 ความต้องการจำเป็นในเรื่องความสัมพันธ์ และได้รับการยอมรับในสังคม ได้รับ ความรัก ความเข้าใจให้ความสำคัญ ยกย่อง เอาใจใส่จากกลุ่มเพื่อน

3.4 ความต้องการจำเป็นในเรื่องเกียรติภูมิ ศักดิ์ศรี ความมีหน้าตา และสถานะทาง สังคม เป็นแรงจูงใจระดับสูงที่ต้องการได้รับการอำนวยความสะดวกเป็นอย่างยิ่ง หรือได้พบเห็น ทดลองสิ่งแปลกใหม่ที่เป็นเกียรติมากกว่าคนอื่น

3.5 ความต้องการจำเป็นในเรื่องการได้รับความสำเร็จสูงสุดในชีวิตที่พึงกระทำได้ตาม ศักยภาพ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของตน ถือได้ว่าเป็นแรงจูงใจที่มีเป้าหมายสูงสุด และแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

สุรียรัตน์ เตชะทวิวรรณ (2545) กล่าวว่าไว้ว่าแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการตัดสินใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประการ คือ

1. สิ่งกระตุ้นความต้องการในการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งจูงใจต่างๆ ของสถานที่ท่องเที่ยวหรือช่วงเวลาที่ยังใจให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจไปได้
2. สิ่งกีดขวางความต้องการ คือ สิ่งต่างๆที่ทำให้ความถูกต้อง การถูกระงับทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกต่อการเดินทางลดน้อยลง เช่น ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (รายได้ลดลง ค่าเงินที่เปลี่ยนแปลง) ปัจจัยทางสังคม (กลุ่มอ้างอิง ทศนคติทางวัฒนธรรม) ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา (ความเสียหายทางการท่องเที่ยว)
3. สิ่งกระทบ หมายถึง ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวได้รับทางตรงและทางอ้อมจากแหล่งข้อมูลหรือหน่วยงานที่ทำหน้าที่การส่งเสริมการขายซึ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดพฤติกรรมทางการเรียนรู้ทัศนคติและการมองภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างออกไป
4. บทบาทของนักท่องเที่ยว หมายถึง สถานภาพของนักท่องเที่ยวแตกต่างกันในสถานการณ์หรือช่วงเวลาที่แตกต่างกันและส่งผลให้เกิดพฤติกรรมตัดสินใจหรือรูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างออกไป เช่น นักท่องเที่ยว นักศึกษา นักท่องเที่ยวหัวหน้าครอบครัว

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยฉบับที่ดำเนินการอยู่นี้ได้ใช้เทคนิคการวิจัยเชิงปริมาณซึ่งได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล โดยการตั้งเป็นคำถามที่เป็นลักษณะของการแสดงความคิดเห็นโดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามด้านประชากรศาสตร์ที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีคำถามจำนวนทั้งสิ้น 5 ข้อ ลักษณะของคำถามในส่วนที่ 1 นี้จะเป็นคำถามชนิดปลายปิด แบบให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ มีทั้งคำตอบที่เลือกตอบข้อที่ตรงกับความเห็นของผู้ตอบมากที่สุด และคำตอบที่ผู้ตอบสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ ส่วนที่ 2 เป็นคำถามข้อมูลทั่วไปตัวแปรเรื่อง ลักษณะการเดินทางและวัตถุประสงค์ของการเดินทางมีคำถามจำนวนทั้งสิ้น 5 ข้อ ส่วนที่ 3 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับตัวแปรเรื่อง กิจกรรมการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครมีคำถามทั้งสิ้น 5 ข้อ ส่วนที่ 4 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับตัวแปรเรื่องความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลมีคำถามทั้งสิ้น 10 ข้อ และส่วนที่ 5 เป็นคำถามที่เกี่ยวกับตัวแปรเรื่องแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดเชื้อโรคโควิดของรัฐบาลมีคำถามทั้งสิ้น 9 ข้อ และการตรวจสอบความเชื่อถือ หรือความน่าเชื่อถือ (Reliability) ได้ดำเนินการโดยนำแบบสอบถามไปทดลองกับกลุ่มทดลองจำนวน 30 คน ซึ่งกลุ่มทดลองจะต้องมีคุณสมบัติของประชากรอย่างครบถ้วน เมื่อได้รับคำตอบแล้วจะนำคำตอบไปคำนวณค่าโดยวิธีการหาสัมประสิทธิ์ครอนแบช (Cronbach's Alpha Coefficient)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพรรณนา (descriptive statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ใช้เพื่อวิเคราะห์และอธิบายถึงคุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม และความเห็นเบื้องต้นเกี่ยวกับ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้

1.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวิเคราะห์ อธิบายความคิดเห็นของตัวอย่างในเรื่อง การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยว ความปลอดภัยด้าน สุขอนามัยส่วนบุคคล และแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้ มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

2. สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1 ใช้สถิติ t-test ในการวิเคราะห์ความรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อความต้องการถึงกิจกรรม การท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของ กลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

2.2 ใช้สถิติ (Multiple Regression) ในการวิเคราะห์อิทธิพลของความรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มี ต่อ การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล ที่มีต่อ แรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาตามประเด็นต่อไปนี้ คือ

1. สรุปผลการศึกษาที่เป็นข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ระดับ การศึกษาปริญญาตรี ระดับรายได้ได้อยู่ที่ 15,000 – 25,000 บาท นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบอาชีพเป็น พนักงานเอกชนมากที่สุด

2 สรุปผลการศึกษาที่เป็นความคิดเห็นทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สนใจเลือกช่วงเวลาใดที่ท่านเดินทางไป ท่องเที่ยว (ภายในประเทศ) ในช่วงเวลาที่ท่านสะดวก มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวสิ่งใดที่มี อิทธิพลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวของท่าน และสาเหตุหลักที่ทำให้ท่านท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร

3. ผลสรุปการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา และการทดสอบสมมติฐานที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3.1 ผลสรุปการรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลและแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เห็นด้วย ในระดับ ปานกลาง ต่อเรื่อง กิจกรรมการท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร เห็นด้วยในระดับ มากที่สุด ต่อเรื่องความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลจากการท่องเที่ยว และเห็นด้วยในระดับ มาก ต่อเรื่องแรงจูงใจในการท่องเที่ยว

3.2 ผลสรุปการศึกษาที่ต้องการวิเคราะห์ว่า การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลมีผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล และผลการศึกษาดังกล่าวยังเป็นการสอดคล้องกับสมมติฐานที่เสนอไว้ อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการศึกษาในที่นี้ผู้วิจัยได้นำผลการศึกษามาอธิบายถึงความสอดคล้องระหว่างผลการศึกษาที่ได้กับแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนำมาใช้กับการศึกษารังนี้

1. ผลการศึกษาที่พบว่า การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลมีผลต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ มาสโลว์ (Maslow's theory of motivation) ที่อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการที่หลากหลาย และเป็นความต้องการที่ไม่มีที่สิ้นสุด และมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ (ฉลองศรี พิมลสมพงศ์, 2550) ที่อธิบายว่าแรงจูงใจเพื่อการพักผ่อนทั้งร่างกายและจิตใจ โดยการแสวงหารูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ตอบสนองความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล ความสอดคล้องดังกล่าวสามารถอธิบายได้ในการศึกษารังนี้ว่า ทางภาครัฐและภาคเอกชนควรที่จะร่วมมือกันจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเช่น ทำโปรโมชั่นกับโรงแรม และ ร้านอาหารต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ สร้างแรงจูงใจในการส่งเสริมให้คนออกมาเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครเพิ่มมากยิ่งขึ้น

2. ผลการศึกษาพบว่าอิทธิพลของการรับรู้ของกลุ่มวัยทำงานที่มีต่อ การรับรู้ความต้องการถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวและความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคล ที่มีต่อแรงจูงใจในการท่องเที่ยวจังหวัดกรุงเทพมหานครของกลุ่มวัยทำงานภายหลังการใช้มาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิดของรัฐบาล ภาครัฐควรมีการอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว โดยยึด หลักการสะอาด สะดวก และปลอดภัยเพื่อให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ กลับมาท่องเที่ยว ตลอดจนสร้างความปลอดภัยบนเส้นทางการท่องเที่ยวเพื่อวางแผนระยะยาว

ข้อเสนอแนะผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ผลการศึกษาที่ได้รับ สามารถนำไปใช้ประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องฝ่ายต่าง ๆ ดังนี้

1. ผู้ประกอบการธุรกิจ

ผู้ประกอบการธุรกิจ在这方面 ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการดำเนินกิจการดังนี้ คือ ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครมีความหลากหลายทั้งปริมณฑลมาคือ ควรมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีการเชื่อมโยงเส้นทางการเดินทางระหว่างสถานที่ท่องเที่ยว และควรมีการจัดสื่อสังคมออนไลน์เพื่อแจ้งข่าวสารและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวตามสมัยของยุคสมัย สำหรับความปลอดภัยด้านสุขอนามัยส่วนบุคคลผู้ประกอบการควรมีมาตรการ คือ ควรมีการประกาศการใช้หน้ากากอนามัยและเจลล้างมือเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ควรมีการพัฒนาและปรับปรุงเรื่องความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ และควรมีการจัดระบบความปลอดภัยด้านสุขอนามัยให้กับกิจกรรมการท่องเที่ยวทุกกิจกรรม

2. บุคคลทั่วไปในฐานะผู้บริโภค

ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ในการปรับทัศนคติการรับรู้รวมถึงพฤติกรรมในการท่องเที่ยว เพื่อให้เสียผลประโยชน์และไม่เสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ของผู้บริโภค

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

ผู้วิจัยได้เสนอแนะประเด็นที่ควรจะมีการนำไปศึกษาต่อไปในโอกาสต่อไป ดังนี้ คือ

1. ผู้วิจัยสำหรับโอกาสต่อไป ควรศึกษาประชากรและกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เพื่อขยายผลการศึกษาให้กว้างขวางมากขึ้น เพื่อนำผลมาเปรียบเทียบเพื่อให้ได้ความรู้ในมุมมองที่กว้างขวางเพิ่มขึ้นซึ่งจะได้สรุปเป็นภาพรวมของประชากรที่ใช้สินค้าและบริการประเภทนี้ ได้ชัดเจนเพิ่มมากขึ้นกว่าประชากรกลุ่มใหญ่ มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างไร

2. ผู้วิจัยครั้งต่อไปควรพิจารณาเทคนิคในการวิจัยประเภทอื่น เช่น การใช้เทคนิคการวิจัยเชิงคุณภาพ ร่วมด้วยเพื่อประโยชน์ต่อไปนี้ได้แก่

2.1 เพื่อต้องการความแม่นยำของผลที่ได้รับไม่ว่าผลที่ได้รับจะสอดคล้องหรือไม่กับแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้านี้

2.2 เพื่อค้นหาเหตุในเชิงลึกถึงเหตุผลที่ผลการศึกษาบางประเด็นไม่สอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่มีมาก่อนหน้านี้

2.3 ผู้วิจัยครั้งต่อไปอาจเลือกใช้สถิติอื่น ๆ ที่ทำให้ผลการศึกษาที่มีความชัดเจนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์. (2546). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐริณีย์ พิมพ์เสน (2553) และ กฤตธัช มุมลา (2557). การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาครู บัณฑิตในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมสุขอนามัยของนักเรียนโรงเรียน ที โอ เอ วิทยา เทศบาลวัดคาสายทอง (สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร). วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2552). ชุดโครงการ "วาระแห่งชาติเพื่อการพัฒนาและจัดการ การท่องเที่ยวสู่การ พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน ปี 2552". สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว: กรุงเทพฯ.
- บุษบา สิทธิการ และสิริวัฒนา ไจมา. (2552). การพัฒนาบทบาทองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริม และสนับสนุนความพร้อมของเส้นทางเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนในกลุ่มภาคเหนือตอนบน ของประเทศไทย. กรุงเทพฯ, สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
- ประภาพร ไตรนิรันดร. (2552). การพัฒนาตัวบ่งชี้สุขภาวะในโรงเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยทางการศึกษา, มหาวิทยาลัย มหาสารคาม
- สุรรัตน์ เตชาทวีวรรณ. (2545). พฤติกรรมนักท่องเที่ยว. (เอกสารประกอบการสอน). ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- Pike, Steven D.(2008).Destination Marketing : anintegrated marketing communication approach. Butterworth-Heinmann, Burlington, MA